

Emīla vēstule

Ignė Zarambaitė

EMILIO LAIŠKAS

Text copyright © Ignė Zarambaitė

Illustrations copyright © Greta Alice

Originally published in Lithuania in 2020 by Nieko rimto,

Dūmų str. 3A, LT-11119 Vilnius, Lithuania.

Igne Zarambaite

Greta Alice

Emīla vēstule

No lietuviešu valodas tulkojusi
Dārta Ungure

 ZVAIGZNE ABC

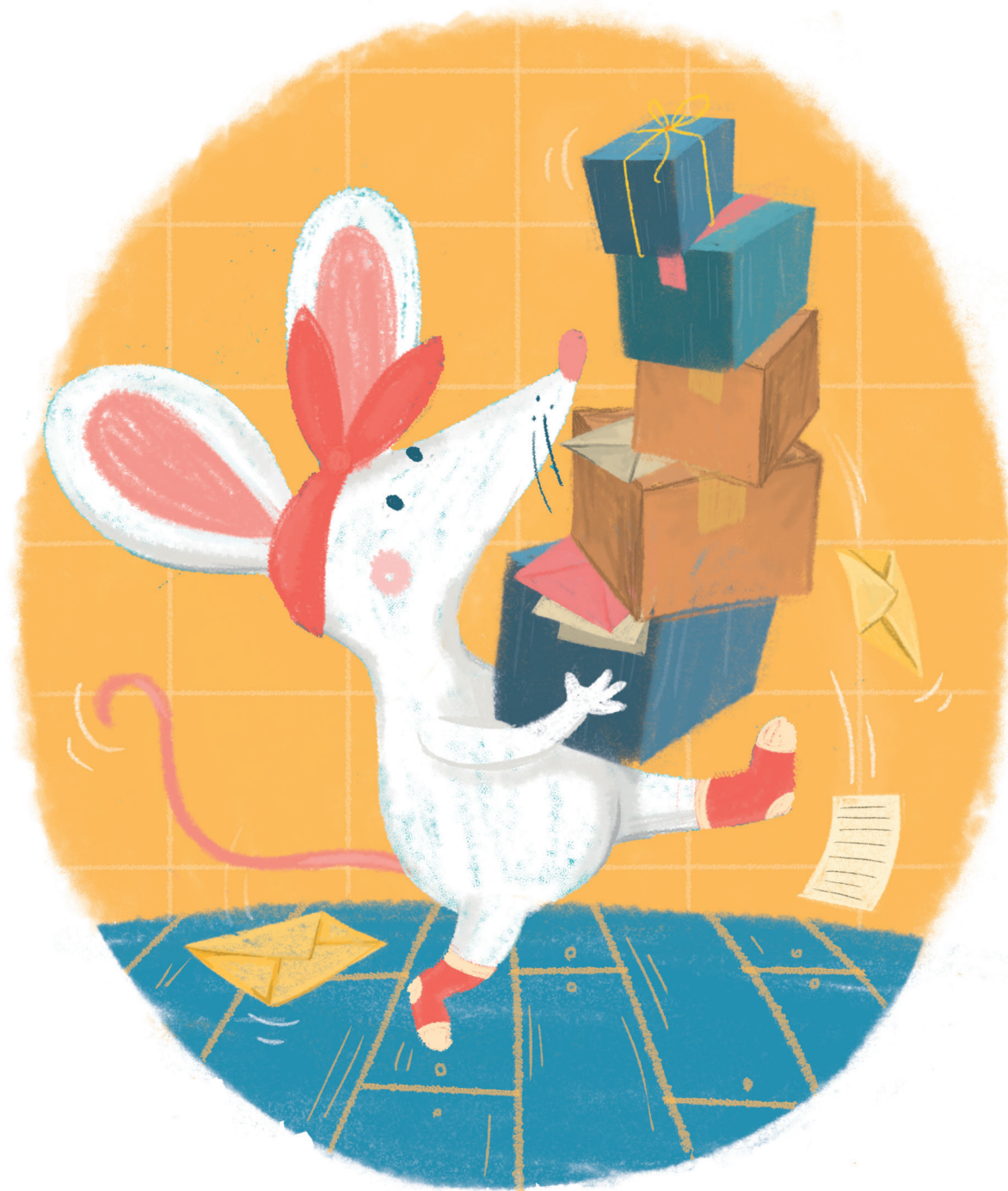

Satura rādītājs

Čaklīte Berta	7
Palīgs	II
Vēstule uz ziemeļiem	I4

<i>Atbilde</i>	22
<i>Emīls</i>	32
<i>Kur ir tas draugs?</i>	41
<i>Dāvana uz sliekšņa</i>	50
<i>Ziemassvētku vakars pastā</i>	56

Čaklīte Berta

Bija tāda maza, omulīga pilsētiņa, caurvīta šaurām ieliņām un apbūvēta ar lielākiem un mazākiem namiem. Šīs pilsētiņas centrā slējās dažas ļoti vecas ēkas. Vienā no tām bija ierīkots pasts.

Lai arī pasts bija liels un plašs, visos tā kaktos rēgojās dažādu vēstuļu un vēstulīšu kalni. Tas nebija nekas pārsteidzošs, jo uz šo pilsētiņu salidoja vēstules un sūtījumi no Anglijas, Francijas, Vācijas, reizēm pat no Japānas un Austrālijas. Protams, daudzas vēstules no pilsētiņas arī izklīda pa visu plašo pasauli.

Ļoti iespējams, dažas vēstules tā arī nenasniegtu adresātu, ja vien pastā nestrādātu kāda slepena darbiniece – Berta Garastīte. Viņa bija... pele. Jā, pele. Ar baltu kažociņu un melnām, dzirkstošām ačtelēm.

Dienas laikā, kad pasts bija pilns ar cilvēkiem, viņa nerādījās, jo zināja, ka nevienam nepatīktu pa pastu lodājoša pele. Viņa nekādi nespēja sa-
prast, kāpēc tā, bet vairumam cilvēku peles nepatika... Tā nu Berta nelīda viņiem acīs. Pa dienu viņa izgulējās savā aliņā, bet naktī ķērās pie darba.

Katru nakti viņa rūpīgi krāva vēstules kaudzītēs, sameklēja zem galdiem vai atvilknēs netīšām izkritušus sūtījumus un novietoja tos

pareizajā vietā. Tāpat viņa aizlīmēja atlipušās aplokšnes, lai vēstules pa ceļam neizkristu laukā. Bertai allaž bija daudz darba, bet pirms Ziemassvētkiem un Jaungada vēstuļu bija gubu gubām! Un viņa tik maziņa starp tādām lielām kaudzēm! Ja kāda no tām uzgāztos pelītei virsū, nez vai izdotos vairs izķepuroties. Izrādās, šis darbs bija arī bīstams. Bet katru vēstulīti vajadzēja uzraudzīt ļoti atbildīgi, lai visas bez izņēmuma atrastos savās vietās.

Bertu pārņēma šausmas, iedomājoties vien, kas notiktu, ja viņa nesaķertotu visas izmētātās vēstules. Daļa noteikti pazustu. Cik cilvēku būtu vīlušies, ja nesaņemtu gaidīto vēstuli... Tāpēc viņa ļoti lepojās ar savu darbu un ticēja, ka tas ir pats labākais pasaulē.

Kā jau vairumam no mums, arī Bertai Garastītei bija dažas vājības. Viena no tām – neapvaldāma ziņkārība. Reizēm viņa nespēja pretoties kārdinājumam un slepus izlasīja vēstules, kuru aplokšnes nebija kārtīgi aizlīmētas. Viņa lieliski apzinājās, ka lasīt svešas vēstules nav labi, bet, kaut pirkstiņi trīcēja, nekādi nespēja atturēties. Viņa nevienam nestāstīja, ko uzzinājusi, tikai ielika vēstuli atpakaļ aploksnē un rūpīgi aizlīmēja.

Pele pastā darbojās jau kuro gadu, tāpēc dažas vēstules un adresātus jau atpazīna.